

DodecaSónar

17/6/2005 |

L'OBC protagonitza a l'Auditori la sessió inaugural del certamen amb DJ/rupture, Doseone i Richie Hawtin.

Després d'un primer pas tímid, un segon de més decidit. Amb la música d'Anton Webern com a bandera, l'OBC va tornar a col·laborar ahir amb diversos artistes del Sónar per donar el tret de sortida del festival.

Si l'any passat l'orquestra simfònica va predominar sobre les intervencions dels diferents artistes electrònics, relegats sovint a mera anècdota sonora, ara les partitures d'un dels referents del dodecafonisme van donar peu a intervencions més inventives, a un diàleg més equilibrat, tot i que el so de l'OBC quedava a vegades ofegat.

Així va passar en l'actuació de DJ/rupture, en el que va ser en conjunt el fragment més interessant de la proposta. La música enigmàtica i angoixant de Webern va trobar en les múltiples manipulacions de l'artista nord-americà, més que una cosmètica complementarietat, un poderós eco amplificador que obria noves perspectives. A més, veure les seves evolucions als plats projectades en la gran pantalla que dominava l'Auditori era un privilegi equiparable al de contemplar en primer pla les mans d'un virtuós del piano en acció.

La performance del rapper Doseone, amb un poema de collita pròpia, Luck and Fear, va ser més teatral i melodramàtica, en el sentit que la seva declamació apassionada entronca amb la rica tradició de melodrames que, des del segle XVIII fins a l'actualitat, alien paraula recitada amb música. Tancava la primera part un aclamat Richie Hawtin, amb un petit tast de la seva producció. Les hipnòtiques palpitations rítmiques que sorgien del seu ordinador estaven ben embolcallades per la participació orquestral composta per Sergio Caballero i Pedro Alcalde, el director que es va posar al capdavant de l'OBC.

La interrelació entre música i projeccions en vídeo pot donar resultats excepcionals, com enguany ha demostrat a París Bill Viola amb Tristany i Isolda. Els cims nevats i els prats de Rachel Reupke quedaven ben lluny, més atractives van resultar les geomètriques evolucions de Dietmar Offenhuber i Nina Wenhart, així com les seves imatges fragmentades, mentre l'OBC es mostrava irregularment plàcida en les obres de Takemitsu, Debussy, Bartók i Mussorgski que donaven el coixí sonor. En tot cas, és indubtable que en tota la temporada l'orquestra no ha actuat mai davant un públic tan jove, multinacional i colorista, amb una presència majoritària de calçat esportiu, sandàlies i xancletes. Llàstima que aquest multinacionalisme oblidés el català en el programa de mà.

X. Cester / D. Broc*Avui*